

Bad Religion-gitarist en Epitaph

“Ja, ik ben ook een zakenman!”

The Ramones deden Brett Gurewitz destijds naar de winkel hollen voor een gitaar. Een kwart-eeuw later heeft hij een drugsverslaving achter de rug en mocht hij als grote baas van het toonaangevende punkrocklabel Epitaph flippen bij het succes van zijn ontdekking The Offspring. Nu vervoegt hij opnieuw de gelederen van Bad Religion. Die groep heeft met “The Process Of Belief” een nieuwe cd uit; amper 36 minuten, 14 songs. Redenen genoeg voor een babbel met Mr. Brett. ‘Hey ho, let’s go!’

Tekst > Gunter Jacobs

Fans bejubelen “The Process Of Belief” als het beste BR album sinds “No Control” uit 1989. Hebben ze gelijk?

“Nederigheid verhindert mij hier om volmondig ja te antwoorden, maar ik ben alleszins blij met de complimenten.”

Wat maakt een Bad Religion-album een goede plaat?

“De songs. Greg (Graffin, zanger) en ik zijn in de eerste plaats songschrijvers. Bad Religion is niet het soort muzikale entiteit dat improviseert of erop los experimenteert om onbewandelde paden te kunnen inslaan, hoewel we dat in onze begin-dagen wel heel even leken te doen, tot iedereen aanpikte en onze aanpak overnam. Wat op dit moment de ene Bad Religion-plaat van de andere onderscheidt, is de kwaliteit van de songs. Sommige platen tellen meer uitschieters, andere zijn samenhangender. De nieuwe cd bevat enkele van onze beste songs. Voor mezelf verklaar ik dat doordat ik in zes jaar niets meer had aangeleverd. Ik kon dus putten uit een hele voorraad aan ideeën.”

Jij stapte midden jaren negentig uit Bad Religion omdat je door het succes van The Offspring je handen vol had met het bestieren van jouw Epitaph-label. Huist er eigenlijk een zakenman in jou?

“Toch wel. Ik heb in het verleden enkele goede beslissingen genomen en ik hou de zaak draaiende, dus kan je mij een zakenman noemen. Zelf zie ik me zo niet. Vergaderen en contracten bespreken, beschouw ik als werk. Als dit het enige zou zijn dat ik mocht doen, zou ik verveeld geraken. Alleen maar zaken doen, is niet erg bevredigend.”

Je bent eigenaar van Epitaph. Hoe luidt eigenlijk je officiële titel?

“Ik ben de HMIC; de Head Motherfucker In Charge. Ik bezit het label, zonder inbreng van partners of investeerders.”

Wat onderscheidt Epitaph van andere platenmaatschappijen?

“Onze onafhankelijkheid. We hebben een ander profiel en andere betrachtingen. Toen ik Epitaph oprichtte, wilde ik een firma zijn voor de artiesten, een label waar ze trots op konden opschieten en waar ze trots op konden zijn. Ik denk dat we daarin zijn geslaagd. Jaar na jaar tekenden we nieuwe artiesten en hernieuwen onze grootste namen hun contract. Ik sluit met niemand langetermijncontracten. Iedereen mag vrij bepalen of hij zich nog goed voelt bij Epitaph. Grote firma’s daarentegen zijn afdelingen van gigantische communicatiebedrijven. Columbia is een onderdeel van Sony, Warner hoort bij Time Warner. Die zijn zo rijk en machtig dat ze best goed zijn in wat ze doen, begrijp me niet verkeerd. Maar Epitaph is meer een werk van liefde, ‘a labour of love’ voor mijzelf en iedereen die hier werkt. Gevolg daarvan is dat ik soms met spijt in het hart artiesten moet laten vertrekken, zoals onlangs is gebeurd met Zeke en Voodoo Glow Skulls.”

Epitaph is met de jaren een kwaliteitslabel geworden voor de betere punkrock. Hoe ontdek je jonge groepen?

“Ik moet ze zelf ontdekken. Het is voor mij onmogelijk geworden om naar alle cassettes te luisteren die de postbode binnengooit. Ik ontdek jonge groepen vaak nadat een andere groep ze mij heeft getipt. Het internet is ook al een goede bron

VIJF ESSENTIELE EPITAPH-CD'S VOLGENS MR. BRETT:

BAD RELIGION: “Suffer”

“Uit 1988, onze eerste echte plaat. Daarmee hebben we de baas uitgezet voor de melodieuze hardcore-scène die op het punt te exploderen. Die plaat heeft ons gelanceerd in Europa en de Amerikaanse westkust.”

NOFX: “Punk In Drublic”

“Deze groep heb ik getekend toen ze nog heel ruw en embryonisch klonk. De vroegere NOFX-platen waren ook al goed maar op “Punk In Drublic” hebben ze hun eigen stijl gevonden. En niet vergeten: NOFX stopte humor in punk.”

THE OFFSPRING: “Smash”

“Verantwoordelijk voor de explosie in 1994 en voor het feit dat Epitaph een van de grootste independent labels ter wereld is. En het blijft een fantastische plaat natuurlijk, die zichzelf verkocht. Want hier zat geen promotiemachine achter die een kunstmatige hype heeft veroorzaakt.”

RANCID: “...And Out Come The Wolves”

“Mijn favoriet. De beste plaat die Epitaph heeft uitgebracht. Bijna de perfecte punkrockplaat. Dit album combineert het beste van westcoast hardcore en de Britse punktrekjes van The Clash en de Pistols. Een magische plaat voor mij.”

REFUSED: “Shape of Punk To Come”

“Kwam in Europa op Burning Heart uit, dat nu onderdeel van Epitaph is. Deze Zweedse groep geeft aan dat punk gaat veranderen maar niet verdwijnt.”

gebleken. Ik communiceer met muzikliefhebbers over de hele wereld. Via websites en message boards pik ik veel op. In die zin bespaart het internet mij veel fysiek gereis. Maar op basis daarvan kan ik geen groep tekenen. Ik moet ze live zien, al is het net een goede barometer voor de ‘vibe’ die al dan niet rond een groep hangt.”

We kennen allemaal The Offspring, Bad Religion, NOFX, Pennywise en Rancid. Maar welke Epitaph-groep beschouw jij als best bewaarde geheim van het label? “Momenteel zou ik zeggen: Death By Stereo.

opperhoofd Brett Gurewitz

Glodnieuw, geweldige muzikanten en met een originele benadering van punkrock, wat zeer zeldzaam is in dit genre. Check them out!"

Ook De Heideroosjes vonden bij Epitaph onderdak. Hoe ben je bij hen terechtgekomen?
"Simpel, ons Europese hoofdkwartier is in Nederland gevestigd. De Europese staf heeft mij de groep aanbevolen. Dat ik geen woord versta van wat ze zingen, maakt niet uit. We verkopen hun cd's voornamelijk aan Nederlandstalige fans."

Herinner je je nog wanneer je The Offspring voor het eerst hebt gehoord?

"O ja. Ik was hen gaan bekijken in de kleine Anti Club, op Melrose Avenue in L.A. Er waren tien mensen opgedaagd, van wie er vijf op de gastenlijst stonden. Maar ik vond de groep geweldig en besliste meteen na dat concert om ze een contract te geven."

Wanneer wist je dat ze groot gingen worden?

"Toen ik de demo's voor hun derde album 'Smash' te horen kreeg, had ik zo'n voor gevoel. Enkele songs daarop klonken mij als gigantische hits in de oren. Op dat ogenblik hoorde je zo'n muziek niet op de radio. Er bestond dus geen precedent. Ik herinner me dat ik met het bandje in mijn auto rondreed en 'Come Out And Play' en 'Self-Esteem' uit de boxen hoorde knallen. In plaats van recht naar huis te rijden, heb ik een paar keer rond de blok gecirkeld om die nummers nog enkele malen te kunnen horen. Toen ik daarna thuiskwam, heb ik tegen mijn vrouw gezegd: 'Ik denk dat we hier een knoert van een hit hebben'. Ik voelde dat dit groot ging worden."

In welke mate heeft het miljoenenverkoop van 'Smash' succes jouw leven veranderd?

"Compleet. Het heeft mijn leven ondersteboven gegooid. Het was een zeer extreme, onverwachte situatie voor mij."

Was je eigenlijk blij met de doorbraak van The Offspring naar de mainstream?

"Ja, ik was best blij. Meer dan blij zelfs, het succes maakte me lange tijd dronken. Ik heb het er lange tijd heel moeilijk mee gehad. Ik wil niet ondankbaar klinken. Ik prijs me nog altijd gelukkig dat ik The Offspring na dat concert in die kleine club in L.A. een contract heb aangeboden. Maar hun succes heeft ook een negatieve weerslag op mijn leven gehad. Vooral in het begin ging ik niet bepaald elegant met de gevolgen ervan om."

Na die klepper ruilde The Offspring in 1996 Epitaph voor Sony. Enkele jaren voordien had ook Bad Religion een gelijkaardige transfer gemaakt, om met de nieuwe cd terug te keren naar Epitaph. Waarom?

"Omdat Bad Religion bij Sony is buitengewapt. Het contract gold voor vier platen en was ten einde. Toen bleek dat we muzikaal geen toegevingen wilden doen, maakte de groep geen enkele kans om het contract vernieuwd te zien. Aangezien ik er opnieuw bij was gekomen, lag de verhuis naar Epitaph voor de hand. Dat was een logisch gevolg van iets veel belangrijker: de reünie van alle oorspronkelijke groepsleden. Dat was the 'real big deal'. Het deed enorm veel deugd om opnieuw als een hechte familie met een schone lei te kunnen beginnen. Eenmaal we hadden

besloten dat we opnieuw samen als Bad Religion een plaat gingen maken, was de volgende stap dat we opnieuw bij Epitaph zouden tekenen. Met een andere firma zou dit niet hetzelfde hebben gevoeld. Het is geweldig om weer met Greg te kunnen samenwerken, vooral omdat hij kan zingen tot hij erbij neervalt. Alles wat ik schrijft, zingt hij. Grote luxe voor een componist in een punkrockgroep, want dit genre staat niet bepaald bekend om zijn grootse vocalisten."

Teksten van Bad Religion-songs zijn heuse verhandelingen die minstens enkele A4'tjes beslaan. Hoe slaagt Greg erin tijdens concerten zulke lappen teksten te onthouden? (lacht) "Nu je het zegt, ik heb er geen idee van. Misschien helpt het hem dat bepaalde woorden rijmen. Ik zou het in geen geval kunnen."

Horen we in Bad Religion-teksten jouw visie op de wereld?

"Mijn teksten hebben niet altijd betrekking op zaken uit de samenleving. Soms zijn ze ook persoonlijk. Ik tracht er wel steeds voor te zorgen dat teksten iets vertellen. Mensen die ervoor gaan zitten, moeten het de moeite vinden om ernaar te luisteren. Veel groepen schrijven vooral teksten die goed klinken. Voor mij mag het iets meer zijn. We staan bekend als een politiek geïnspireerde groep, maar in feite zijn we veel minder politiek geëngageerd dan onze reputatie wil. Het stoort me niet dat mensen Bad Religion als dusdanig bestempelen. Integendeel, ik voel me gevleid door eender wat mensen over ons zeggen."

Uiteindelijk komen fans ook vooral naar Bad Religion-concerten om zich eens goed uit te leven.

"Juist en dat is cool. Toen ik op mijn zeventiende samen met Greg deze groep oprichtte, was dat ook alles wat ik wilde. En op een doordeweekse dag is dat nog steeds alles wat ik wil: lol trappen, plezier beleven aan muziek."

Hoe moeilijk is het na twintig jaar en een dozijn platen om te vermijden dat je jezelf gaat kopiëren?

"Goede vraag. Het is een heuse uitdaging is om elke keer iets anders te doen dat ook weer niet zo drastisch verschillend is dat het niet meer als Bad Religion zou klinken. Als ik te ver afdaal van waar ik goed in ben, dan denk ik niet dat het tot memorabele resultaten gaat leiden. Ik ben nu eenmaal niet de meest veelzijdige muzikant."

Gebeurt het dat een lid komt aanzetten met iets dat niet past in het beeld dat mensen van Bad Religion hebben?

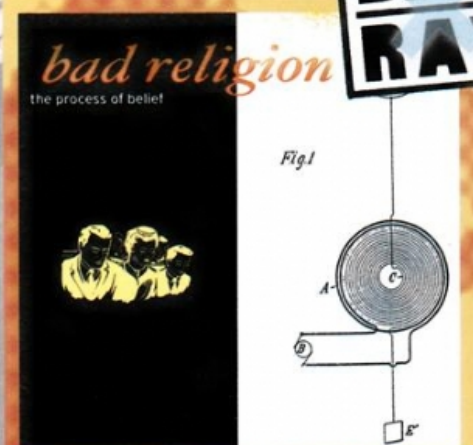
"Raar of zelden. Hoewel, een grappige anekdote in deze context: toen ik enkele jaren geleden '21st Century Digital Boy' schreef, reageerde de geluidstechnicus afkeurend. 'Dit kan je niet uitbrengen. Deze song klinkt als iets van Cheap Trick. Jullie moeten het sneller spelen', oordeelde hij. Terwijl het nu een van onze bekendste nummers is. Dus van tijd tot tijd wijken we wel eens van onze stijl, maar nooit te veel."

Slotvraagje: hoe hou je Bad Religion na al die jaren gezond?

"We schieten beter dan ooit met elkaar op. Gewezen schoolvrienden zijnde trekken we nog

steeds zoveel mogelijk samen op. Maar we wonen tegenwoordig in verschillende uithoeken van Noord-Amerika, dus vaak gebeurt dat niet. Greg woont in New York, ik in L.A. en Jay (Bentley, bassist) in Vancouver, aan de westkust van Canada. Op dit punt in onze carrière is dat niet erg. Als je jonger bent, wil je niets liever dan in een busje het land doorkruisen. Met de jaren verandert dat. Nu deel ik mijn slaapruijme liever niet meer met een stel stinkers. (lacht)"

Websites: www.badreligion.com
www.epitaph.com

Bad Religion The Process Of Belief

Epitaph

Wie zoals Bad Religion het muzikale hart op de juiste plaats draagt en zweert bij oprechte punkrock, gaat nooit het warm water uitvinden. Was de groep begin jaren tachtig nog enigszins baanbrekend als Los Angeles' antwoord op The Ramones en The Sex Pistols, dan klinkt elke nieuwe cd sindsdien zeer herkenbaar en vertrouwd: over een gejaagde beat met pittig gitaarwerk declameert frontman Greg Graffin heuse verhandelingen, versneden met harmonieuze meebulrefreinen. De hereniging met gitarist en songschrijver Brett Gurewitz, die de groep ineens opnieuw onderdak biedt op zijn Epitaph-label, en de rekrutering van de jonge drummer Brooks Wackerman maken dat hernieuwd enthousiasme de beperkingen van de Bad Religion-sound wat compenseert. Songs als 'Supersonic', dat de verwaterende popcultuur in bijtende bewoordingen op de korrel neemt, 'Kyoto Now' en het met ska flirtende 'Sorrow' kunnen zelfs tot bescheiden klassiekers in het oeuvre van de groep uitgroeien. Maar een muzikale revolutie gaat 'The Process Of Belief' niet ontketen. Daarvoor blijft Bad Religion te zeer trouw aan zijn punkroots. Niet erg, de fans gaan er alleen maar blij om zijn. O ja, ook beschikbaar voor Blink 182-publiek.

73